

{Международното служение "Светлина за народите" представя:
ОТКРОВЕНИЕ ЗА НЕБЕТО И АДА ДАДЕНО НА 7 ДЕЦА

(Поради записите, които са преведени, представени са само 6 свидетелства)}

От Дейвид Сървънт (Киркууд)

„И в последните дни, казва Бог,
Ще излея от Духа Си на всяка твар;
И синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват,
Юношите ви ще виждат видения,
И старците ви ще сънуват сънища;” (Д.А. 2:17).

Бог обеща, че в последните дни Той ще излее Духът Си. В резултат на това ще има пророчества, видения и сънища, дадени на мъже и жени, млади и стари. Бедата е, че в тези дни има толкова много самозвани пророци, лъжепророци и видения, че сме изкушени просто да се съмняваме във всичко свързано с това. Трябва да призная, че съм скептичен към поне 95% от пророчествата, които чувам или чета. Не ми звучат като Бог. Звучат повече като хора, които се опитват да звучат като Бог. Нито етикета „вързани роби” (типът хора, на които Бог обеща да даде пророчества, видения и сънища) изглежда да подхожда на много от онези, които се опитват да звучат като Бог. С други думи, ако Бог спази обещанието Си, цитирано от книгата на пророк Йоил от Петър в деня на Петдесетница, ние не можем да пренебрегнем всяко пророчество или видение. Може да има и нещо, от което бихме могли да се ползваме. Затова, ние трябва да „не презираме изречените пророчества, но всичко да изпитваме внимателно и да се държим здраво за това, което е добро” (превод от англ. на 1 Сол. 5:20-21). По-долу е изложено едно видение, което е дадено едновременно на седем младежи в Колумбия по време на молитвено събрание, във време, когато всички те са били съвсем нови Християни. Всички те са видели и чули едни и същи неща по едно и също време. В тяхното едновременно видение, те са заведени до ада и до Небето. Техните описания на това, което са видели в ада са ужасяващи. А техния разказ за това, което са видели на Небето е вдъхновяващ. Ще ви оставя сами да отсъдите за себе си дали видението е автентично. Аз го считам за автентично от части, поради неговото наблягане на светостта. Аз също бях очарован толкова много, че това, което тези колумбийски младежи описват относно Небето и адът е подобно на това, което ми беше описано от един нигериец, когото интервюирах преди няколко години. Той умрял в една автомобилна катастрофа и отишъл в ада. Неговото име е Даниел Екечукву, и той бил мъртъв за около два дни (тялото му било пазено в една морга), докато бил възкресен чрез голямата вяра на съпругата си. Аз не само имах привилегията да интервюирам Даниел, но и неговата съпруга, лекарят, който го е обявил за мъртъв и служителят в моргата, който временно съхранявал неговото тяло. Ако се интересувате, можете да прочетете моят разказ за това на този адрес http://www.shepherdserve.org/special_reports/daniel_main.htm Ако има едно ясно и силно послание, което се съдържа в свидетелството на Даниел Екечукву и на тези седем колумбийски младежи, то това е следното: „Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне.” (Гал. 6:7) и „Който ще въздаде на всеки

според делата му” (Рим. 2:6)

Видението, както е описано по-долу от шест от седемте младежи от техните публични свидетелства (преведени от испански), е меко казано провокиращо мисленето. Гледайте да не прочетете само тяхното видение за ада, но също и за Небето! Но не прескачайте частта за ада! Прочетете всичко!

Първо свидетелство

В Лука 16:19 Божието Слово казва: Имаше някой си богаташ, който се обличаше в мораво и висон, и всеки ден се веселеше бляскаво. Имаше и един сиромаш, на име Лазар, покрит със струпеи, когото туряха да лежи пред портата му, като желаше да се нахрани от падналото от трапезата на богаташа; и кучетата дохождаха и лижеха раните му. Умря сиромашът; и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно. Умря и богаташът и бе погребан. И в пъкъл, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраама и Лазара в неговите обятия. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се за мене, и изпрати Лазара да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в тоя пламък. Но Авраам рече: Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така и Лазар злините; но сега той тук се утешава, а ти се мъчиш. И освен всичко това, между нас и вас е утвърдена голяма бездна, така, че ония, които биха искали да минат оттук към вас, да не могат, нито пък оттам да преминат към нас.

Библията, Божието Слово, е много ясна относно рая и ада. В пасаж, който току-що прочетохме, Господ ни казва за две места: Небе (Рай) и Ад, осъждението или спасението. Няма междинно място. Чистилището не съществува. Не съществува Лимбо (преддверие на ада), където хората престояват за малко след като са напуснали земята и след това отиват в Небето. Библията е категорична относно това.

11-ти април 1995

Бог ни даде откровение, което щеше да промени траекторията на живота ни. Ние тъкмо бяхме започнали да знаем за Бог и Неговото Слово. Ние сме седем младежи, на които Бог даде привилегията и голямата отговорност да споделим това откровение със света.

Всичко започна около 10:00 часа преди обед. Ние се молехме и се бяхме приготвили този ден да излезем на пикник. Внезапно, около 10:00 много силна бяла светлина блесна през един от прозорците в стаята. Когато се появи тази светлина, всички ние веднага започнахме да говорим на езици и бяхме кръстени в Святия Дух. В този момент всички ние бяхме изненадани и изумени от това, което видяхме. Тази славна светлина огряваше цялата стая, където бяхме. Беше светлина, много по-силна от слънчевата и сред тази светлина видяхме множество ангели облечени в бяло. Тези ангели бяха толкова красиви, високи и много добре изглеждащи. Посред всички тези ангели видяхме нещо изумително - фигурата на един Човек. Това беше специално

същество. Човек, който беше облечен в много бяла мантия и одежди. Косата Му беше като златна прежда. Не можехме да видим лицето Му, защото то беше много ярко/блестящо. Но видяхме златен пояс около гърдите Му и на този пояс беше написано със злато следните думи: "Цар на царете и Господ на Господарите." Той носеше сандали от чисто злато на нозете Си и красотата Му беше несравнима.

Когато видяхме присъствието на този Човек, всички ние паднахме на коленете си. Тогава започнахме да чуваме гласа Му. Този глас беше много специален и чудесен. Всяка дума пронизваше сърцата ни като двуостър меч, точно както е записано в Божието Слово (Евреи 4:12). Той ни говори с много простички, но мощни думи. Ние гласно Го чухме да ни казва: "Мои малки деца, не бойте се, Аз съм Исус от Назарет, и ви посетих, за да ви покажа една тайна и вие да я покажете и разкажете на градове, нации, църкви и на всяко място. Където Аз ви кажа да отидете, там ще отидете и където Аз ви кажа да не ходите, там няма да отидете."

Святата Библия, Божието Слово, казва в *Йоил 2:28* *"И след това Ще изляе Духа Си на всяка твар; И синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, Старците ви ще виждат сънища, Юношите ви ще виждат видения;"*

Това са времената, които Бог е приготвил за всеки. В същия този момент се случи нещо странно. Появи се една скала посред стаята и Господ, Който беше с нас, ни накара да се качим на тази скала. Скалата беше на около 20 см над пода, а на самия под се появи огромна дупка. Беше огромна, черна и ужасяваща дупка или пещера. В един миг, стоящи върху скалата, започнахме да падаме надолу в тази дупка на пода. Беше тъмна и водеше до центъра на земята. През това време падахме в тази мрачна тъмнина и бяхме много изплашени! Толкова ни беше страх, че казахме на Господа, "Господи, не искаме да ходим на това място! Не ни завеждай там, Господи! Изведи ни от тук, Господи!" Господ ни отговори с много красив и милостив глас, "Това преживяване е необходимо, за да можете да видите и да кажете на другите."

Вътре, в този подобен на рог тунел, започнахме да виждаме сенки, демони и фигури, които се движеха от едно място на друго. Миг след миг отивахме все по-надолу и по-надолу. Само за няколко секунди започнахме да чувстваме празнота и голям страх. Стигнахме до едни пещери, до едни ужасни врати, като лабиринти. Не искахме да влизаме вътре. Започнахме да усещаме ужасна миризма и горещина, които ни задушаваша. Когато влязохме в това място, започнахме да виждаме ужасни неща, онези страшни картини. Цялото място беше погълнато от пламъци и посред тези пламъци в големи мъки страдаха телата на хиляди хора. Гледката беше толкова ужасяваща, че не искахме да гледаме това, което ни се показваше.

Можехме да видим, че местото беше разделено на различни отдели на мъчение и страдание. Един от първите отдели, които Господ ни позволи да видим беше "Долината на котлите", както го нарекохме. Имаше милиони котли (врящи казани). Котлите бяха вдълбани до нивото на земята, вътре във всеки от тях гореше лава. Вътре, във всеки от тях имаше душа на човек, който е умрял и е отишъл в ада. Щом тези души видяха Господа, започнаха да викат и да казват "Господи, смили се над

нас! Господи, дай ми шанс да изляза от това място! Господи, изведи ме и аз ще кажа на света, че това място е реално!" Господ дори не ги погледна. Имаше милиони мъже, жени и млади хора на това място. Също видяхме хомосексуалисти и пияници в мъки. Видяхме всички тези хора викащи в огромни мъки. Нещо, което ни шокира беше да видим как бяха унищожавани телата им. Червеи влизаха и излизаха през празните дупки на очите, устата и ушите им. Проникваха през кожата и минаваха през целите им тела. Това е изпълнение на Божието Слово в книгата на *Исайя 66:24* *"И като излязат те ще видят труповете на човеците, Които са престъпили против Мене; Защото техният червей няма да умре, Нито ще угасне огънят им; И те ще бъдат гнусни на всяка твар."* По-нататък в Евангелието от *Марк 9:44* четем *"дето "червоят им не умира, и огънят не угасва"*.

В този миг ние се ужасихме от това, което наблюдавахме. Видяхме пламъци, високи около 3-4 метра. Във всеки един от тези пламъци стоеше душата на човек, който е умрял и е дошъл в ада. Господ ни позволи да видим един човек, който беше вътре в един от тези котли. Той беше с главата надолу и плътта на лицето му се разпадаше на парчета. Той продължи да наблюдава Господа внимателно и тогава човека започна да вика и да призовава името на Исус. Той каза "Господи, имай милост! Господи, дай ми шанс! Господи, изведи ме от това място!" Но Господ Исус не искаше и да го погледне. Исус просто му обърна гръб. Когато Исус направи това, човекът започна да Го проклина и да богохулства Господа. Този човек беше Джон Ленън, член на сатанинската група Бийтълс. Джон Ленън беше човек, който се присмиваше и се подиграваше с Господа през живота си. Той каза, че Християнството ще изчезне и Исус Христос ще бъде забравен от всеки един. Обаче, днес този човек е в ада, а Исус Христос е жив! А и Християнството не е изчезнало.

Като започнахме да вървим по ръба на това място, душите протягаха ръцете си и просеяха милост. Те молеха Исус да ги изведе от тук, но Господ изобщо не погледна към тях. Тогава започнахме да вървим през различни отдели и особено най-ужасния отдел на ада. Това е местото, където са най-страшните мъки, центърът на ада. Това са най-силните форми на мъчение, такива мъчения, които човек не може да изрази. Единствените хора там бяха тези, които познаваха Исус и Божието Слово. Имаше пастори, евангелизатори, мисионери и всякакви хора, които някога са приели Исус и са познавали истината, но са живели двойствен/двуличен живот. Там бяха също и отстъпниците. Те страдаха хиляда пъти повече от всеки друг. Тези викаха и просеяха милост от Господа, но Словото на Господа казва в книгата *Евреи 10:26-27* *"Защото, ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове, но едно страшно очакване на съд и едно огнено негодуване, което ще изпояде противниците."*

Тези души бяха там, понеже проповядваха, постеха, пяха и издигаха ръцете си в църквата, но на улиците и в домовете си живеяха в блудство, прелюбодейство, лъжци и грабители. Не можем да излъжем Бог. Библията казва, че този, на когото много е дадено, също и много ще се изисква от него. Тук, Бог ни позволи да видим две жени, които са били Християнки и сестри на земята, но тези сестри не са живели праведен живот пред Господа. Едната казваше на другата "Ти, проклета отрепко! Ти

си виновна, че аз съм на това място! Ти не ми проповядваше свято евангелие! И понеже ти не ми каза за истината, сега аз съм тук в ада!" Те си казваха тези неща една на друга сред пламъците и се мразеха една друга, понеже няма любов, милост или прошка в ада. Имаше хиляди души, които бяха познали Божието Слово, но живота им не е бил чист пред святото присъствие на Господа. "Не можеш да си играеш с Бог, както и с пламъците на ада!", каза Господ. Той също ни каза "Синове Мои, цялото страдание на земята събрано само на едно място е нищо, НИЩО в сравнение със страданията, които има някой в най-добрите части на ада." Ако е толкова ужасно за тези, които страдат най-малко в ада, колко по-лошо трябва да е за тези в центъра на ада, които някога са познали Словото на Господа и са си отишли от Него. В това време Господ също ни каза, че ние можем да си играем с огъня на земята, но никога и с огъня в ада. Продължихме да минаваме през различни места и Господ ни показа много различни хора. Можяхме да видим, че всички хора там имаха приблизително шест различни вида мъчения. Там душите бяха мъчени от демони с всякакъв вид наказания. Друго ужасно наказание беше тяхната собствена съвест, която им казваше "Спомни си, когато ти проповядвах, спомни си, когато чу Божието Слово, спомни си, когато ти казаха за ада и ти се смееше на това!" Техните собствени съвести бяха голямо мъчение за тях, точно както червеите прекосяваха през целите им тела, както поглъщащия огън, който е хиляди и хиляди пъти по-горещ от това, което знаем. Това е възмездието, което дяволът има за всички тези, които го търсят и всички тези, които го следват. Словото на Господа казва в *Откровение 21:8* "А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт."

След това Господ ни позволи да видим човек, който е убил шест души. Тези шест души сега го бяха заобиколили и му крещяха казвайки "Ти си виновен, че ние всички сега сме на това място, ТИ СИ ВИНОВЕН!" Убиецът се опитваше да покрие ушите си, защото не искаше да ги слуша, но не можеше да избегне да не ги слуша, понеже в ада всички сетива са много по-чувствителни. Също душите там бяха мъчени с непоносима жажда за вода, която не може да бъде задоволена по никакъв начин, както богатият от разказа в Библията, където се казва, че дори и една капка вода ще бъде достатъчна. Словото на Господа казва в *Исайя 34:9* "Потоците на Едом ще се превърнат в смола. И пръстта му в сяра, И земята му ще стане пламтяща смола." Там, на това място, всички души бяха сред огън. Хората виждаха миражи на кристално чисти реки сред огъня, но когато се опитваха да ги достигнат, тези реки се превръщаха в огън. Те също виждаха нещо като дървета с плодове, от които капеше вода, но когато се опитваха да ги вземат, те изгаряха ръцете им и демоните им се присмиваха. От това място Бог ни позволи да отидем на място, много по-лошо от другите места, които бяхме видели. Видяхме езерото от огън и сяра. От едната страна на това езеро имаше едно по-малко езеро. В това по-малко езеро имаше милиони, милиони, милиони души, които викаха и просеха и просеха Господ да се смили над тях. Казаха Му "Молим Те, Господи! Изведи ни от тук поне само за миг! Молим Те, дай ни шанс да излезем!!!" Но така или иначе Господ не можеше да направи нищо за тях, понеже присъдата им вече беше определена. Всред тези милиони и милиони хора, Господ ни позволи да се фокусираме на един човек, чието

тяло беше наполовина потопено в огненото езеро. Господ ни позволи да разберем и да узнаем мислите му. Името на този човек беше Марк. Нещата, които този човек си казваше на себе си в мислите си ни изумиха. Той ни научи на един вечен урок със следните мисли "Бих дал всичко да съм на ваше място сега! Бих дал всичко да се върна на земята само за една минута. Не ме интересува дали щях да съм най-мизерният, най-болният, най-мразеният или най-бедният човек в света, всичко бих дал, за да се върна! Само за една минута на земята." Господ Исус държеше ръката ми и знаеше мислите му. Той отвърна на мислите на Марк, казвайки "Марк, защо би искал да се върнеш на земята дори за една единствена минута?" С крещящ и измъчен глас той Му каза "Господи! Всичко бих дал да се върна на земята само за една единствена минута просто, за да се покая и да бъда спасен." Когато Господ чу какво каза Марк, аз видях как от Исусовите рани изтече кръв и сълзи изпълниха очите Му, докато казваше на човека "Марк, твърде късно е за теб! Вече са определени червеи за леглото ти и червеи ще те покрият." Когато Господ му каза тези думи, тогава той потъна в езерото завинаги. Жалко е, всички тези души нямат никаква надежда. Само ние имаме шанса днес да се покаем и да отидем на небето с нашия Господ Исус Христос.

Сега оставям сестра ми да продължи с това свидетелство, благодаря ви.

Второ свидетелство

Бог да ви благослови, скъпи, възлюбени братя и сестри! Нека прочетем Господното Слово в *Псалм 18:9* "*Той сведе небесата и слезе; И мрак бе под нозете Му.*"

Когато Господ протегна ръка към мен, аз я сграбчих и тогава започнахме да се спускаме в този тунел. Тунелът ставаше все по-тъмен и по-тъмен до там, че вече дори не виждах другата си ръка, с която не се държах за ръката на Господа. Изведнъж започнахме да минаваме покрай нещо тъмно/загадъчно и искрящо, нещо, което шумеше. Тъмнината беше толкова плътна, че не можеш с ръцете си да намериш стените на тунела. Продължихме да се спускаме с такава огромна скорост, че се почувствах сякаш душата ми се отделяше от тялото ми. Докато продължавахме надолу започнах да усещам много отвратителна миризма, като миризмата на изгнила плът. С всеки миг миризмата ставаше все по-ужасна. Изведнъж започнах да чувам гласовете на милиони и милиони безспирно викащи, плачещи и стенещи. Тогава се обърнах към Господа, понеже толкова се уплаших и казах "Господи, къде ме водиш? Господи, смили се за мен!" Господ каза само "Необходимо е да видиш това, за да можеш да разкажеш на всички други". Продължихме да слизаме надолу през този тунел, приличащ на рог, докато стигнахме на това място. Това място беше напълно тъмно. Като плътна завеса разтворена пред очите ми, започнах да виждам милиони и милиони пламъци. Дори по-лошо - можех да чуя тези агонизиращи писъци, но не можех да видя никого и затова още повече се уплаших. Казах на Господа "О, моля Те, Господи, смили се за мен! О, моля Те, Господи, смили се за мен! Не ме води на това място! Прости ми!" В този момент аз не знаех, че съм само наблюдател в ада, но мислех, че това е денят на отплатата. Докато стоях пред Господ Исус аз се тресях буйно, понеже наистина си мислех, че това е краят на живота ми. Ние дори се

приблжихме по-близо до един голям пламък пред нас. Беше огромен и яростно гореше. Аз продължих да слизам бавно като виждах множество пламъци и чувах милиони души да викат в един глас. Тогава видях дървена маса, която не изгаряше от огъня. На тази маса имаше наслагани много бутилки, които приличаха на бирени бутилки. Изглеждаха освежаващи, но бяха пълни с огън. Докато гледах това, изведнъж се появи един човек. Плътта му беше почти напълно унищожена. Останките от дрехите му бяха мръсни и също горяха. Той вече си беше загубил очите, устата и цялата си коса от огъня. Този човек можеше да ме види, въпреки факта, че нямаше очи. Затова ви го казвам сега - душата на човека е тази, която мисли, разсъждава и наистина вижда, а не естественото ви тяло. Човекът протегна мършавата си ръка към Господа и започна да вика, казвайки "Господи, смили се за мен! Господи, смили се за мен! Аз съм в болки! Аз горя! Моля Те, смили се и ме изведи от това място!" Господ го погледна със съжаление и аз започнах да чувствам нещо топло в ръката си. Като погледнах, това беше кръв ... Исусовата Кръв! Това беше кръвта на Господа, която излезе от ръката Му, докато Той гледаше този човек, погълнат от пламъци и страдание. В този миг човекът обърна погледа си в посока към масата и тръгна към бутилките. Протегна ръката си към една бутилка и тъкмо да отпие от нея, огън и пушек се изстреляха от бутилката. Той си дръпна главата и изкрещя така, както никога преди не бях чувала. Той извика с голяма болка и печал и тогава започна да пие това, което беше в бутилката. Обаче бутилката беше пълна с киселина и гърлото му беше напълно унищожено от нея. Можеше да се види как тази киселина минаваше през стомаха му и го нараняваше. На челото на този човек имаше число гравирани в кожата му. Това беше числото 666. На гърдите си имаше плоча от непознат метал, който от нищо не можеше да бъде разрушен, нито дори от горещината или от червеите. Нищо не можеше да разруши този метал. На него пишеше нещо с букви, които не можехме да разберем, но Господ в голямата Си милост ни даде тълкование на това, което пишеше. Беше следното "Аз съм тук, понеже съм пияница." Той просеше милост от Господа, но Божието Слово е много ясно, когато ни казва в *1 Коринтяни 6:10* "нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство." Господ ме отведе да видя последните мигове на земята на този човек. Нещо като филм, проявиха се последните мигове от живота на този човек. Беше като огромен телевизионен екран, който ми показваше последните секунди преди смъртта. Името на този човек беше Луис и той пиеше в един бар. Видях същата маса и същите бутилки в този бар и около масата бяха приятелите му. Сега мога да ви кажа това - има само ЕДИН ИСТИНСКИ ПРИЯТЕЛ и името Му е ИСУС ХРИСТОС. Той е верен приятел. Луис беше там и пиеше, а приятелите му вече бяха пияни. Най-добрият му приятел взе една бутилка и я строши и тогава започна с нея да ръга Луис. Когато видя Луис на пода, той избяга, но кръвта на Луис изтичаше и той умираше. Най-тъжното нещо е, че той умря без Господа. Посред всичко това, докато всички тези души в ада викаха, аз попитах Господа "О, Господи, моля Те, кажи ми, този човек знаеше ли за Теб? Знаеше ли той за Твоето спасение?" Господ отговори тъжно "Да, Лупе, той знаеше за мен. Той Ме прие за свой личен Спасител, но не Ми служеше." Тогава аз изпитах дори още повече страх. Тогава Луис извика още по-силно "Господи, това боли! Това боли! Моля Те, имай милост към мен!" Той отново протегна ръка към Господа, но Той вместо това хвана моята и започнахме да се

отдалечаваме от пламъка. Пламъците започнаха още по-жестоко да изгарят Луис и той закрещя още по-силно "Смили се за мен! Смили се за мен!!" Тогава той се изгуби в пламъците. Исус и аз продължихме да вървим из това място. Това място беше огромно. Беше страшно! Вървахме докато приближихме един друг пламък. Казах на Господа "Господи, не! Моля Те, не искам повече да виждам нищо такова! Моля Те, прости ми! Моля Те, прости ми! Не искам да виждам това!" Така че си затворих очите, но нямаше значение дали са затворени или отворени, защото пак можех да виждам всичко. Този пламък започна да слиза бавно надолу и аз започнах да виждам една жена. Тя беше покрита с кал, а калта беше пълна с червеи. Много малко коса ѝ бе останала и тя беше напълно покрита с пълна с червеи кал. На всичко отгоре тя беше поядена от червеи навсякъде и крещеше "Господи, смили се за мен! Господи, смили се за мен и ми прости! Погледни ме! Това боли! Смили се за мен! Махни тези червеи! Изведи ме от това мъчение, защото много боли!" Господ само погледна към нея с голяма скръб. Мога да го кажа, защото докато държахме ръката Му, можехме да чувстваме болката и скръбта в сърцето на Господа така, както Той виждаше изгубените души, горящи в пламъците на ада за цяла вечност. Тази жена нямаше очи и устни, но пак можеше да вижда и чувства, само че болката беше по-силна. Тя държеше бутилка в ръцете си, пълна с киселина, но вярваше, че това е парфюм. Но аз можех да видя, че това е киселина и всеки път, когато тя я пръскаше по тялото си киселината я изгаряше. Въпреки това тя продължаваше да си слага тази киселина на тялото отново и отново. Казваше, че това е скъп парфюм. Тя също вярваше, че носи красива огърлица, но всичко което видях бяха змии увити около врата ѝ. Тя вярваше, че носи много скъпи гривни, но аз видях, че това бяха червеи, дълги около 30 см, които яростно дълбаеха в костите ѝ. Тази жена казваше, че нейните бижута бяха всичко, което тя имаше. Видях скорпиони и червеи по цялото ѝ тяло и една метална плоча, каквато носи всеки в ада, на която пишеше "Аз съм тук заради обир". Тази жена нямаше покаяние за греха си. Тогава Господ я попита "Магдалена, защо си на това място?" Тя отговори "Не се притеснявах да крада от другите. Единственото нещо, което ме интересуваше беше да имам бижута и да си купувам все по-скъпи парфюми. Не ме интересуваше кого ограбвам, щом изглеждах добре." Аз се хванах за ръката на Христос, когато видях червеите да ровят из цялото ѝ тяло. Тогава Магдалена се обърна, като се оглеждаше за нещо. Попитах Господа още веднъж "Господи, тази личност знаеше ли за Теб?" Господ отговори "Да, тя Ме познаваше." Магдалена започна да се оглежда, като казваше "Господи, къде е тази жена, която ми говореше за Теб? Къде е тя? Аз съм вече 15 години в ада." Понеже всички хора в ада могат да си спомнят всичко, Магдалена продължи да пита "Къде е тази жена? Не я виждам!" Знаех, че тялото ѝ не може да се завърти, понеже плътта ѝ оставаше в същото положение. Тя се опитваше да се обърне и да погледне към другите пламъци, като се опитваше да открие жената, която ѝ е говорила за Бог. Тогава Господ ѝ каза "Не! Не, Магдалена, тя не е тук. Тази жена, която ти каза за Мен е с Мен в Небесното Царство." Когато чу това, тя се хвърли надолу в пламъците и те я изгаряха все повече. Но металната ѝ плоча я осъждаше като крадец. Бих искала да прочетете в Божието Слово в *Исайя 3:24* "*И вместо благоухание ще има гнилота, Вместо пояс, въже, Вместо накъдрени коси, плешивост, Вместо нагръдник, опасване с вретини, И вместо красота, белези от изгаряне.*" Ние продължихме да вървим с Господа. В следващия миг видях една огромна колона пълна с червеи и

около тази колона имаше пързалка от нажежен до червено метал. На тази колона също беше поставен ярко светещ билборд, който можеше да се види от всякъде, на който пишеше "Добре дошли всички лъжци и клюкари." На края на тази пързалка имаше малко езеро, което вреше и приличаше на горяща сяр. Тогава видях чисто гол човек да се спуска по пързалката. Докато този човек се пързаяше, кожата му се белеше и се лепеше по пързалката. Когато този човек падна в горящото езеро, езикът му започна да се уголемява докато най-накрая експлодира и се появиха червеи на местото на езика и започнаха мъченията си. Божието Слово казва в *Псалми 73:18-19* "Ти наистина си ги турил на пльзгави места, Тръшнал си ги на разорение. Как изведнъж стигат в запустение! Съвършено се довършват от ужаси."

След тази сцена бяхме върнати. Само искам да ви кажа, че адът и Небето са дори по-реални от физическия свят, който познаваме. Тук решаваш в каква посока искаш да вървиш - дали да бъдеш през вечността с Исус, или да гориш в ада. Господ продължи да ни казва "Без святост никой няма да Ме види, без святост никой няма да Ме види." Затова и аз ви казвам същото нещо сега "Без святост не може да видиш Господа."

Трето свидетелство

Нека отидем в Божието Слово на Матей 10:28 "Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро бойте се от оногова, който може и душа и тяло да погуби в пъкъла."

Всеки път, когато една душа пристигне в ада, тази личност придобива тяло на смърт (смъртно тяло). Господ Исус хвана ръката ми и ние започнахме да вървим надолу през много тъмен и много дълбок тунел, който ни заведе до центъра на земята. Пристигнахме на място, където имаше няколко порти за влизане и една от тези порти се отвори и ние влязохме с Господа. Аз не се пусках от ръката на Господа, защото знаех, че ако го направя, ще остана в ада за винаги. Влязохме през тази порта и първото нещо, което видях беше огромна стена, където хиляди хора бяха окачени с куки на главите и окови приковаваха ръцете им за стената. Видяхме също хиляди по хиляди хора, стоящи сред пламъци навсякъде. Пътувахме и застанахме пред един от тези пламъци и той започна бавно да се спуска надолу. Тогава можах да видя един човек там. Когато човекът започна да говори, разпознах, че това беше мъж. Този мъж носеше свещенически одежди, които бяха целите мръсни и парцаливи. Червеи пълзяха навътре и навън през и около тялото на този мъж. Тялото му изглеждаше овъглено и унищожено поради огъня. Очите му бяха извадени и месата на тялото му се топяха и капеха на земята. След като цялата плът се разпаднаше, отново се събираше и процеса започваше отначало. Когато този човек видя Исус, каза " Господи, смили се за мен, смили се за мен! Моля Те, изведи ме оттук само за миг! Само за минута!" Този човек имаше надписана метална плоча на гърдите си, на която пишеше "Аз съм тук за грабеж". Когато Исус се приближи, попита този човек "Как ти е името?" Човекът отговори "Андрю, името ми е Андрю, Господи" Господ го попита "От кога си тук?" Андрю отговори "Тук съм от много дълго време." Човекът започна да разказва своята история. Той каза, че е имал отговорността за

събирането на десетъците и организирането на разпределянето на парите за бедните в неговата Католическа църква. Но вместо това той е крадял от парите. Тогава Господ с очи, пълни със състрадание, попита човека "Андрю, ти чул ли си Евангелието?" Андрю отговори "Да, Господи, имаше една жена Християнка, която веднъж дойде в църквата и проповядваше евангелието, но аз не исках да го приема. Не исках да го вярвам, но сега го вярвам! Сега вярвам, че това е реално! Моля Те, Господи, изведи ме от тук, поне за миг!" Докато той казваше това, червеите пълзяха през дупките на очите му, излизаха през ушите му и отново влизаха през устата му. Той се опита да ги отскубне с ръцете си, но беше невъзможно. Андрю викаше ужасено и постоянно просеше милост от Бог. Той продължи да моли Исус да го изведе от това място. За да бъде още по-зле, демоните го мъчеха като постоянно го промушваха с копията си. Тези демони изглеждаха точно като някои кукли, които имаме тук на земята и наричаме "Джорданос". Видях тези кукли (може би нещо като българските кукери - бел. пр.) в ада, но там вече не бяха кукли. Бяха живи и бяха демонични. Бяха високи около метър и имаха много остри зъби. Кръв излизаше от устата им и очите им бяха изцяло червени. Те промушваха Андрю с всичка сила, както и всички останали в тази част на ада. Когато гледах това, попитах Господа как е възможно една кукла на земята да изглежда точно като демон. Господ ми каза, че това бяха духове на скръб. Господ продължи да ме води нататък като гледахме там хиляди хора в мъчения. Всеки път, когато тези души виждаха Господа, те се опитваха да Го достигнат с мършавите си ръце. Тогава забелязах една жена, която започна да крещи, когато видя Исус. Тя крещеше "Господи, имай милост към мен! Изведи ме от това място!" Тази жена страдаше много и протягаше ръцете си към Господа. Тя продължаваше да Го моли да я изведе от това място поне за секунда. Тази жена бе чисто гола и тялото ѝ беше покрито с кал. Косата ѝ беше мръсна и червеи пълзяха нагоре и надолу по тялото ѝ. Тя се опитваше да ги махне с ръцете си, но всеки път, когато изтръгваше някои те дори се умножаваха. Тези червеи бяха около 15-20 см дълги. Божието Слово казва в Марк 9:44 "дето червеят им не умира, и огънят не угасва." Толкова бе ужасно да се види тази жена и да се чуят виковете ѝ, докато тези червеи ненаситно ядяха плътта ѝ. Тя също имаше и метална плоча, вложена на гърдите си, която не се повреждаше от пламъците. На нея пишеше "Аз съм тук заради блудство". По същия начин тази жена трябваше да блудства в ада с една много противна и дебела змия. Тази змия имаше огромни бодли по тялото си, дълги около 15-20 см. Тази змия проникваше през интимните ѝ части и пълзеше нагоре в тялото ѝ към гърлото. Когато змията влезе в тялото на жената, тя започна да крещи ужасно и още по-силно да моли Господа да я изведе от това място. Тя каза на Господа "Господи, аз съм тук заради блудство, тук съм от 7 години, откакто умрях от СПИН. Имах шестима любовника и съм тук за блудство". Там в ада, тя трябваше отново и отново да го прави. Нямаше почивка ни денем, ни нощем. По този начин трябваше да страда през цялото време. Тази жена се опита да протегне ръцете си към Господа, но Господ ѝ каза "Бланка, твърде късно е за теб. Червеи ще ти бъдат основа и червеи ще те покриват." Когато Господ изрече тези думи, огнено одеало я покри и аз повече не можех да я виждам. Ние продължихме да вървим и да гледаме хилядите хора на това място - млади, зрели и възрастни хора имаше на това място на страдание и мъчения. Пристигнахме на място, което изглеждаше като голям плувен басейн с огън и в него имаше хиляди мъже и жени. Всички те имаха на

гърдите си тази метална плоча, на която пишеше "Аз съм тук, понеже не давах десетъци и приноси". Когато видях това, попитах Господа "Господи, как е възможно това? Да има тук хора за такова нещо??" Господ отговори "Да, защото тези хора си мислеха, че десетъците и приносите не са важни, когато Моето Слово го показва като заповед". В книгата на *Малахия се казва в 3:8-9 "Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклетни, Защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете."*

Господ също ми каза, че когато Неговите хора задържат десетъците си, делата на Господа са в застой и спират и Евангелието не може да се проповядва повече. Хората на това място страдаха хиляди пъти повече от другите, защото тези хора знаеха Словото на Господа и са били непокорни. Продължихме да вървим и Господ ми позволи да видя един мъж, от кръста до главата му, и аз получих видение за това как този мъж е умрял на Земята. Името му беше Рогелио и той беше в колата си. Един човек се приближи до него да му проповядва Евангелието и му подаде Библия, но той пренебрегна предупреждението на този човек и си продължи по пътя, без да знае, че няколко минути по-късно колата му ще катастрофира и ще падне в една пропаст и той ще умре. В момента, в който той катастрофира, Библията се отвори на книгата *Откровение 21:8* където казва "А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт." Когато Рогелио прочете тази част от Библията, умря и пристигна в ада. Той е в ада едва от месец и все още има малко плът по лицето си. Въпреки това той страдаше като всеки друг. Първоначално той не знаеше защо е тук и затова мисля, че когато християнинът се приближи до колата му това беше единственият и последен шанс за него да приеме Господ Исус, по същия начин както мнозина са имали възможността да Го приемат. Днес аз ви поканвам да отворите сърцата си за Исус. Само Той е пътят, истината и животът. Само чрез Него можем да бъдем спасени в Небесното Царство. Господ също иска от нас да следваме Неговият път в святост и почит. Бог да ви благослови.

Четвърто свидетелство

Бог да ви благослови, братя и сестри. В мига, когато Господ хвана ръката ми, можех да видя, че стоя на канара. Погледнах зад нас и видях един ангел. И тогава започнахме да се спускаме през този тунел с огромна скорост. За миг се обърнах и видях, че този ангел го нямаше вече и започнах много да се страхувам. Попитах Господа "Господи, къде е ангелът? Защо вече го няма?" Господ ми отговори "Той не може да отиде, където отиваме сега." Продължихме да се спускаме и рязко спряхме като асансьор. Видях няколко тунела и ние поехме по този, за който сестра ми Сандра говори. Това беше местото, където хората висяха на куки за главите си и с окопи на китките си. Видях тази стена, на която хората висяха. Стената изглеждаше безкрайно дълга, с милиони хора висящи по нея. Тези хора имаха червеи по целите си тела. Обърнах се да погледна пред мен и видях друга стена, която изглеждаше точно по същия начин и казах на Господа "Господи! Има толкова много хора на това място!" Моментално един стих влезе в ума ми, който аз не разпознах и тогава Господ ми каза "Адът и Шеол са винаги гладни." Напуснахме това място и пристигнахме на

друго, което ние нарекохме "Долината на котлите". Тези котли бяха пълни с вряща кал и ние започнахме да се приближаваме до един от тях. Първият човек, който аз забелязах беше една жена. Тялото ѝ плуваше и потъваше в калта, която врише, но когато Господ я погледна, тя спря да се движи и тялото ѝ застана провесено в тази кал до кръста. Господ я погледна и я попита "Жено, как ти е името?" Тя отговори "Казвам се Рубиела". Можех да видя как косата на тази жена беше пълна с тази вряща кал. Плът висеше по костите ѝ, които вече бяха почернели от огъня. Червеи влизаха през дупките на очите ѝ, излизаха от устата ѝ, влизаха отново през носа и излизаха през ушите. Когато не можеха да влязат, червеите просто правеха дупка, за да влязат в другите части на тялото и ѝ причиняваха невероятна болка. Докато тя викаше, каза на Господа "Господи, моля Те! Изведи ме от това място. Смили се за мен! Не мога повече да продължа така! Спри това, Господи! Не издържам вече! Моля Те, смили се за мен!" Господ попита жената защо е тук. Тя отговори, че е тук заради суетност и това бяха и същите думи, които бяха написани на металната плоча на гърдите ѝ. Тя имаше в ръцете си една бутилка, която ми изглеждаше като обикновена бутилка, но за нея тя изглеждаше като много скъп парфюм. Рубиела трябваше да вземе бутилката и да си сложи тази киселина по цялото си тяло. В мига, когато направеше това, всяка плът, до която се докоснеше тази киселина, започваше да се разкапва и това ѝ причиняваше огромна болка. Тя извика към Господа и каза "Господи, моля Те, смили се за мен! Не мога повече да стоя тук! Само една единствена секунда, Господи." Не казвам, че е грях да се ползва парфюм, но Господ ни каза, че жената беше там заради нейния парфюм. Божието Слово ни казва във *Второзаконие 5:7* "Да нямаш други богове освен Мене." Тази жена беше там, понеже нейната красота, парфюми и суетност бяха на първо място в живота ѝ. Но Исус, Господа, е Цар на царете и Господ на господарите! Той трябва да бъде на първо, второ, трето място в живота ти. По тази причина тази жена беше там. Господ я погледна с тъга и ѝ каза "Рубиела, твърде късно е за теб, червеи ще има под теб и червеи ще те покриват." Когато Господ каза това, огнено одеало я покри напълно, докато тялото ѝ бе погълнато в този котел и тя изпитваше ужасна болка. Започнахме да се отдалечаваме от това място и пристигнахме на друго, където имаше огромни врати. Приближихме се до тях и те се отвориха пред нас. Можехме да видим, че от другата страна има голяма пещера. Погледнах нагоре и можех да видя светлини с различни цветове, които се движеха като облак от пушек. Изведнъж започнахме да чуваме музика - салса, баленато, рок и различни видове поп-музика, която хората слушат по радиото. Изведнъж Господ направи едно движение с ръката Си и тогава можехме да видим милиони и милиони хора, които висяха с вериги на ръцете си и бясно скачаха над огъня. Господ ни погледна и ни каза "Вижте, това е заплатата за танцьорите". Те трябваше бясно да скачат нагоре-надолу в ритъма на музиката. Ако свиреше салса, трябваше да скачат в този ритъм, ако свиреше друг вид музика, те трябваше да скачат в този ритъм и никога не можеха да спрат да скачат. Най-лошото не беше, че не можеха да спрат, а че обувките им не бяха нормални. Обувките им имаха 15 сантиметрови шипове отдолу, от вътрешната страна. Те постоянно скачаха и пробождаха краката си, без миг почивка. Когато някой се опиташе да спре, веднага идваха демони да ги промушат с копия и проклинайки ги им казваха "Хвалете го! Това сега е вашето царство, хвалете Сатана! Хвалете го! Не можете да спрете, хвалете го! Хвалете го! Трябва да го хвалите! Трябва да скачате! Трябва да танцувате! Не може

да спрете дори за секунда". Друго ужасно нещо е, че много от хората там бяха християни, които познаваха Господа, но бяха в нощен бар, когато умряха. Може би много хора се чудят и се питат "Къде се казва в Библията, че е грешно да се танцува?" В *Яков 4:4* Божието Слово казва *"Прелюбодейци! не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога."*

Също в *1 Йоан 2:15-17* *"Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца. Защото всичко що е в света, - похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота, - не е от Отца, но е от света; и светът преминава, и неговите похоти; а който върши Божията воля, пребъдва до века."*

Помнете, че светът ще премине, всичко това ще погине, но този, който върши Божията воля стои завинаги. Приятели мои и братя, когато излязохме от това място, видяхме нещо като мостове, които разделяха ада на части с различни мъчения. Видяхме един дух да ходи по един тесен мост и той изглеждаше точно като кукла, която сме виждали на земята, които наричаме Ценни (носещи късмет) джуджета. Те имат различна коса с разнообразен цвят и имат лице на стар човек, а тяло на дете, без полови части. Очите им са пълни със зло. Господ ни обясни, че този вид духове са духове на загуба. Този дух имаше копие в ръцете си и ходеше надут по моста като кралица или като някой красив модел. Всеки път, когато минаваше, промушваше хората, които бяха долу с копието си и ги проклинаше като им казваше "Помните ли деня, когато бяхте въвн пред християнска църква и не искахте да влезете вътре? Помните ли деня, когато ви проповядваха и вие не искахте да слушате? Помните ли деня, когато ви дадоха евангелизационна брошура и вие я изхвърлихте?" А изгубените души се опитваха да покрият плътта, която беше им останала на мястото, където са имали уши и отговаряха на демона "Млъкни! Млъкни! Не ми казвай повече! Не искам да знам повече, млъкни!" Обаче този вид духове се забавляваха да правят това, поради болката, която причиняваха на хората. Ние продължихме да вървим с Господа и когато погледнахме към една маса от хора, забелязахме един човек, който викаше по-силно от другите, които горяха там. Този човек казваше "Отче, Отче, смили се за мен!" Господ нямаше да спре да погледне този човек, но когато чу думите "Отче", Той се потресе и се обърна. Исус го погледна и му каза "Отче? Наричаш ме Отче? Не, аз не съм ти Отец, нито ти си мой син. Ако беше мой син, сега щеше да бъдеш с Мен в Небесното Царство. Вие сте синове на баща ви, дявола." Веднага едно огнено одеало се издигна и покри тялото му напълно. Господ ни разказа историята на живота на този човек на земята. Той каза, че този човек Го нарече Отец, понеже Го е познавал. Това е бил човек, който е ходил на църква и е слушал Бог чрез Неговото Слово. Той е бил човек, който е получил много Божии обещания. Като чухме това, ние попитахме "Какво се е случило, Господи?? Защо тогава той е тук??" Господ отговори "Той живееше двойствен живот. Живееше по един начин в къщи и по друг в църквата. Мислел е в сърцето си "Ами, никой не живее близо до мен, нито пастора, нито някой друг брат, така че мога да правя, каквото си поискам." Но той забрави, че очите на Господа са върху всичките ни пътища и че никой не може да излъже или да се скрие от Господа." Божието Слово ни казва

"Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне." Този човек страдаше хиляда пъти повече от всеки друг в ада. Той плащаше двойно осъждане - едно за греховете си и едно заради факта, че си е мислил, че може да заблуди Господа. Хората днес са свикнали да категоризират степента на греховете. Те си мислят, че хомосексуалистите, крадците и убийците са по-големи грешници от лъжците или клюкарите, но в очите на Господа, всички тези грехове имат същата тежест и същата отплата. И Библията ни казва "Заплатата за греха е смърт, душата, която съгрешава, ще умре". Приятелю мой и братко, каня те сега да приемеш поканата на Исус. Исус протяга ръката си с милост към твоя живот, ако се покаеш. Божието Слово ни казва, че ако някой промени пътищата си и се покае, ще получи милост. Много по-добре е да повярваш сега, отколкото да чакаш и да откриеш от опит по-късно. Бог да ви благослови.

Пето свидетелство

Божие Слово ни казва в книгата *Римляни 6:23* "Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ."

Когато стигнахме долу до това място, аз започнах да чувствам болката и преживяването на това да си мъртъв. Много се уплаших от нещата, които виждах. Осъзнах, че там имаше много, много хора на това място. Всички те викаха и крещяха. Това място беше в пълна тъмнина. С присъствието на Господа тази тъмнина започна да изчезва и ние видяхме душите на хиляди и хиляди хора, които викаха за помощ и милост. Всички те викаха към Господа да ги изведе от това място. Също почувствахме огромна болка, защото знаехме, че Господ ужасно страдаше, когато виждаше хората. Много викаха към Господа да ги изведе от това място само за минута, само за секунда. Всеки път Господ ги питаше "Защо искате да излезете?" Хората отговаряха "Защото искам да бъда спасен! Искам да се покая и да се спася! Обаче вече беше твърде късно за тях. Скъпи хора, които ме слушате сега, сега е единствената възможност да изберем нашата посока във вечността. Можете да изберете или вечно място на спасение, или вечно място на осъждане. Започнахме да се спускаме и тогава видях, че подът по който вървахме беше разрушен от огън, и видяхме от там да излизат кал (тиня) с пламъци. Имаше също една ужасна миризма навсякъде. Чувствахме се толкова разстроени и ни се гадеше от миризмата и виковете на всичките хора. Тогава видяхме един мъж далеч от нас, който беше в горящата кал (тиня) потопен до кръста. Когато и да извадеше ръцете си, плътта от костите му падаше в калта (тинята). Можехме да видим сива мъгла вътре в скелета му и попитахме Господа какво е това, понеже виждахме това във всеки човек в ада. Господ ни каза, че това са техните души, които бяха впримчени в това тяло на греха, както е записано в *Откровение 14:11* "И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и ония, които се покланят на звяра и образа му, не ще имат отдих ни денем, нито нощем, нито кой да е, който приема белега на името му."

В този миг започнахме да разбираме много неща, които сме пренебрегвали на Земята. Най-важното, посланието, което беше най-ясно е, че нашият живот определя къде ще прекараме нашата вечност. Продължихме да вървим ръка за ръка с Господа и разбрахме, че адът има много и различни места, които съответстват на различни нива на мъчения. Пристигнахме на едно място, където имаше много килии,

съдържащи мъчени души. Душите бяха мъчени от много видове демони. Демоните проклинаха душите като казваха "Ти, проклет нещастнико, хвали Сатана! Служи му, както правеше, когато беше на Земята!" Душите ужасно страдаха от мъченията, състоящи се от червеите и огъня, които ги поглъщаха като киселина върху цялата им плът. Можяхме подробно да видим двама мъже в една затворническа килия. И двамата имаха ножове в ръцете си и взаимно се нараняваха. Казваха си един на друг "Ти, проклет нещастнико! Заради теб съм на това място! Ти ме накара да дойда тук, защото ме заслепи за истината и не ми позволи да разпозная Господа! Не ми позволи да Го приема! Много пъти съм имал шанса, и ти не ми позволи да Го приема! Затова съм на това място на мъчение ден и нощ!" Тогава Господ ни даде видение за живота на тези двама млади хора. Видяхме, че един ден те бяха излезли заедно на бар. Там възникна спор помежду им и това доведе до сбиване, когато те вече бяха пияни. Единия от тях взе счупена бутилка, а другия извади нож и те започнаха да се бият. И двамата се биха, докато всеки вече беше смъртно ранен и умряха. Тези двама мъже бяха осъдени да повтарят този сценарий завинаги и бяха мъчени също със спомена, че са били най-добри приятели на Земята, като братя в любовта си един към друг. Искам да ви кажа днес, че има само един истински приятел и Неговото име е Исус от Назарет. Той е истински приятел. Той е верният приятел, който наистина е с теб всеки миг. Продължихме да вървим и видяхме една жена в друга килия, която се преобръщаше в калта (тинята). Косата ѝ беше в безпорядък и пълна с кал (тиня). Тогава видяхме, че в същата тази килия имаше голяма и дебела змия, която започна да се приближава до нея и обиколи тялото ѝ. Змията влезе в нея като започна от долните части. Жената беше насилена да извърши сексуален контакт с тази змия. На това място, всички мъже и жени, които са живели в разврат/блудство са насилени да го правят тук отново. Обаче на това място трябва да го правят със змии, които имат 15 сантиметрови остри бодли по телата си, които разрушаваха тялото ѝ всеки път, когато змията влезеше вътре. Тогава тя извика към Господа и Го помоли да спре това. Тя не искаше повече да страда така "Спри го! Няма повече да го правя! Моля! Спри го!", тя умоляваше Господа, докато тази змия влизаше в нея и разрушаваше тялото ѝ отново и отново. Опитяхме се да си запушим ушите, за да спрем да слушаме виковете на тази жена, но пак я чувахме. Опитяхме се по-силно да запушим ушите си, но и това не помогна. Казахме на Господа "Молим Те, Господи, не искаме повече да гледаме и слушаме това! Молим Те!" Господ ни каза "Необходимо е да видите това, за да кажете на останалите, защото хората Ми са унищожавани, хората Ми пренебрегват истинското спасение, истинския път към спасението". Продължихме да вървим и започнахме да виждаме огромно езеро с хиляди и хиляди хора, които бяха посред пламъците. Те махаха ръцете си и молеха за помощ, но имаше много демони, които летяха над това място. Тези демони използваша копия със S-образни остриета, за да нараняват всички хора, които горяха в това езеро, и им се присмиваха и ги проклинаха, казвайки "Вие, проклети нещастници! Сега трябва да се покланяте на Сатана! Хвалете го, хвалете го, както правехте, когато бяхте на Земята!" Имаше хиляди по хиляди хора. Толкова бяхме уплашени, че мислехме, че ако не се държим за ръката на Господа, ще бъдем оставени в това ужасно място. Толкова много бяхме уплашени от нещата, които чувствахме в този момент. Видяхме в далечината един човек, който стоеше и беше в огромна болка и агония. На всичкото отгоре, имаше два демона, които летяха над него и го мъчеха като забиваха копията

си в тялото му и изваждаха ребрата му. Те даже му се и присмиваха през цялото време. Дори по-нататък Господ ми показа, че той имаше още едно мъчение - постоянно да се притеснява за семейството си, което е оставил на Земята. Този човек не искаше семейството му да дойде на същото това място на мъчения и беше разтревожен, защото той никога не им даде посланието на спасение. Той беше мъчен, защото си спомняше, че те веднъж са имали шанса да приемат това послание. Той е бил много важна личност да даде това послание на семейството си, но предпочел да го пренебрегне, и сега се тревожи за синовете си и жена си. Мъчението продължи пред нас като демоните идваха и откъсваха ръцете му и човека падаше в тази горяща кал (тиня). Той шаваше насам-натам като червей поради болката от калта, която изгаряше цялата му плът. Плътта му капеше от костите му, поради жегата и тогава той започваше да се плъзга като змия, опитвайки се да излезе от това място. Обаче всеки път, когато се опитваше да излезе, демоните го бутаха обратно и по-надълбоко в тази кал. Видяхме също няколко демона на едно място и аз видях нещо, което привлече вниманието ми. Забелязах, че на един от тези демони му липсваше едно крило и ние попитахме Господа "Господи, защо му липсва едното крило на този демон?" Господ ни отговори "Този демон е хвърлен на Земята с определена цел, но не я е осъществил и е бил хвърлен обратно в ада от един от Божиите служители. Тогава дойде Сатана и го наказва и му отсече едно от крилата". Тогава разбрахме, че ние като Християни, имаме цялата власт и сила в Името на Исус да изгонваме всички демони и началства. Скъпи приятели, които слушате тези думи точно сега, това свидетелство не е за осъждане, но за спасение. Така че вие можете да изпитате себе си и да разберете състоянието на сърцето си пред Господа. Това е така, за да промените пътя си към спасение, а не към осъждане. Точно сега, издигнете сърцето си пред Господа и изповядайте греховете си, така че, ако Господ дойде в този момент, да можете да отидете с Него, вместо да отидете на това място на мъчение, където има плач и скърцане със зъби. Там наистина ще разберете защо Исус плати тази висока цена на кръста на Голгота. Видяхме много хора, които бяха в ада, дори не осъзнаващи защо са там, защото живота им е бил пълен с дела, които те не са мислели, че са грехове. Скъпи приятелю, изпитай себе си! Не си мисли, че лъжата, кражбата, суетата са неща, които са добре да се вършат! Всичко това си е грях пред очите на Господа! Отвърни се и спри да вършиш тези неща, скъпи братко! Давам ви това послание, за да спрете да съгрешавате съзнателно, а да гледате дори повече лицето на Господа.

Шесто свидетелство

Псалм 62:12 "И че на Тебе, Господи, принадлежи и милостта; Защото Ти даваш на всекиго според делото му."

Онази сутрин, когато Господ ни посети в стаята, Той ни хвана за ръка и започнахме да се спускаме. Сърцето ми се изпълни със страх. Не мога да го опиша с думи. Само знаех, че не мога да пусна ръката на моя Спасител. Почувствах, че Исус беше моя Живот и моя Светлина и че цялата ми надежда беше само в Него, иначе щях да бъда оставен/, а в онова място. Никога и през ум не ми е минавало, че някога в живота си ще отида на това място. Първо, защото не вярвах, че това място е реално. Винаги съм мислел/а, дори като християнин, че чистилището е ада, но Бог ми показа

реалността на ада. Когато пристигнахме в ада, почувствах, че местото се потресе и че всички демони на това място се разбягаха и се опитаха да се скрият, защото нямаше нито един от тях, който може да изтърпи да бъде в присъствието на Господа. Можехме да чуем как пленените души, които бяха там, започнаха да викат по-силно, защото всички те знаеха, че Исус от Назарет беше там. Всички те знаеха, че има само една личност, която евентуално може да им даде шанс да излязат от там. Те имаха тази надежда, дори тази надежда да не беше истина. Продължихме да вървим, държейки Исус за ръцете и пристигнахме в отдела за блудство. Там Исус се обърна да погледне една жена, която беше покрита изцяло с огън. Когато Исус я видя, тя започна бавно да излиза от огъня, въпреки че страданията ѝ не спряха нито за миг. Можехме да видим, че тази жена беше чисто гола и можехме да видим всяка една от физическите ѝ черти. Цялото ѝ тяло беше мръсно и вонящо, косата ѝ беше цялата разрошена и имаше като жълтозелена тиня/кал по нея. Тя нямаше вече очи и устните ѝ започваха да се разпадат. Не ѝ бяха останали уши, само дупките, и с ръцете си, които вече бяха само черни кости, тя се опитваше да събере плътта, която падаше от лицето ѝ и да я постави обратно, но това ѝ причиняваше дори по-ужасна болка. Тогава тя извика и се разтресе дори още повече. Виковете ѝ никога не спираха. Тялото ѝ беше пълно с червеи и имаше една змия увита около ръката ѝ, която беше много дебела и имаше бодли по тялото си. Тази жена имаше гравирано числото 666 в тялото си, числото на звяра, за което говори книгата Откровение. Тя също имаше метална плоча, вложена в гърдите си, направена от непознат метал, който не се повреждаше от огъня. Там, на тази плоча имаше написано нещо на непознат език, но ние можехме да разберем какво пишеше и то беше "Аз съм тук заради блудство." Когато Исус я видя, я попита "Елена, защо си на това място?" Когато Елена отговаряше на Господа, тялото ѝ се сгърчи от болката на мъченията ѝ и каза, че е тук заради блудство. Тя започна да моли Господа за прошка отново и отново. След малко започнахме да виждаме как е станала смъртта ѝ. Когато тя умряла, е имала сексуална връзка с един от своите любовници, защото си мислела, че човека, с когото живеела е отпътувал в командировка. Обаче той се върнал от работата си и я намерил в леглото с любовника ѝ. Тогава отишъл до кухнята и взел голям нож и го забил в гърба на Елена. Тогава тя умряла и била отведена в ада точно по начина, по който умряла - чисто гола. В ада всичко се материализирало и тя все още има този голям нож в гърба си, който ѝ причинява огромна болка. По това време тя вече е 7 години в ада и можеше да си спомни всеки момент от живота и смъртта си. Тя също помни и моментите, когато някой се е опитвал да ѝ проповядва за Исус, че само Той е Този, Който може да я спаси, но сега вече е твърде късно за нея, както и за всички останали, които са в ада. Божието Слово казва много ясно и говори много за блудството. Блудство е да имаш сексуални взаимоотношения без да си женен. *1 Коринтяни 6:13 "Храната е за стомаха, и стомахът е за храната; но Бог ще унищожи и него и нея. А тялото не е за блудодеяние, но за Господа, и Господ е за тялото",* а също четем и в *1 Коринтяни 6:18 "Бягайте от блудодеянието. Всеки друг грях, който би сторил човек, е въвн от тялото; но който блудства, съгрешава против своето си тяло."* Когато Исус престана да говори с тази жена, видяхме голямо огнено одеало, което покри тялото ѝ и повече не можехме да я видим. Само чухме шума от плътта ѝ как гореше и онези ужасни викове, които никога не мога да обясня с думи.

Като продължихме да вървим с Господа, Той ни показа всички хора там: идолопоклонниците, тези, които използват и практикуват магьосничество, неморалните, прелюбодейците, лъжците и хомосексуалистите. Много се бяхме уплашили да продължим на това място и единственото нещо, което искахме да направим, е бързо да се махнем от там. Въпреки това Исус продължаваше да ни казва, че е необходимо да гледаме тези неща, за да можем да кажем на другите и да ги накараме да повярват. Тогава продължихме с Него като още по-здраво се хванахме за ръката Му. Дойдохме до друг отдел, който наистина мен много ме впечатли. Видяхме там един младеж на около 23 години, който беше потопен до кръста в огън. Не можахме да видим точно какво беше неговото мъчение, но видяхме числото 666 гравирано върху него, а също и онази метална плоча на гърдите му, на която пишеше "Аз съм тук, защото съм бил нормален". Този младеж, когато видя Исус, протегна ръката си към Исус като просеше милост. Божието Слово казва в *Притчи 14:12* "Има път, който се вижда прав на човека, Но краят му е пътища към смърт." Когато прочетохме на тази плоча "Аз съм тук, защото съм бил нормален", попитахме Господа "Господи, как така!? Възможно ли е човек да дойде на това място по тази причина?" Тогава Исус видя този човек и го попита "Андрю, защо си тук на това място?" Той отговори "Исусе, когато бях на земята, аз си мислех, че само убийството и кражбата са грехове и затова никога не се опитах да се приближа до Теб." Библията казва в *Псалм 9:17* "Нечестивите ще се върнат в преизподнята, Всичките народи, които забравят Бога." Андрю направи голяма грешка като класифицира греховете, както правят мнозина в тези дни. Библията е много ясна, когато казва, че заплатата на греха е смърт, но Божия дар е вечен живот. По-нататък, когато Библията говори за грях, никога не класифицира греховете, защото всички те са си просто грехове. Андрю е имал шанса да познае и приеме Исус, защото той самият е осъзнал това, но не взел възможността, която Бог му е дал. Може би той е имал хиляди възможности да познае Господа, но той никога не е искал да Го познае и това беше причината той да е на това място. С тази мисъл едно голямо огнено одеало покри тялото му и ние повече не го видяхме. Продължихме да вървим с Исус и видяхме в далечината нещо, което падаше като парчета материал, но когато се приближихме, забелязахме, че това бяха хора, които падаха в ада в този момент. Хора, които умираха на Земята без да са приели Исус Христос в сърцата си, пристигаха в ада. Тогава видяхме един млад човек, а също и множество демони, които тичаха към него с ярост и започнаха да разрушават тялото му. Моментално тялото му започна да се пълни с червеи. Междувременно този млад човек каза "Не! Какво е това?? Спрете! Не искам да съм на това място! Спрете го! Това трябва да е сън! Изведете ме от това място!" Той дори не знаеше, че е мъртъв и че е умрял без Исус в сърцето си, а демоните му се подиграваха и мъчеха тялото му през цялото време. Тогава числото 666 се появи на челото му и металната плоча на гърдите му. Дори да не можехме да видим причината, поради която този млад човек е дошъл в ада, ние знаехме едно нещо със сигурност и това е, че той никога повече нямаше да излезе. Господ ни каза, че мъченията на всички тези хора в ада ще са дори по-силни в Съдния Ден. Мисля, че ако те точно сега страдат по ужасен и потресаващ начин, не мога да си представя как ще страдат след Съдния Ден. Не видяхме никакви деца на това място. Само видяхме хиляди по хиляди младежи, мъже и жени от много народности. Обаче на това място няма повече националности или социални нива от

какъвто и да е вид. Всички идват само, за да бъдат мъчени и наказани. Имаше само едно нещо, което всеки искаше и това е шансът да излязат, поне за секунда, или да получат поне една капка вода, за да се освежи езикът им, както в историята за богаташа в Библията. Но това беше невъзможно повече, защото те избраха къде искат да прекарат своята вечност и те решиха да я прекарат без Бог. Бог не праща никого в ада, но всеки пристига там според собствените си дела. Книгата *Галатяни 6:7* "Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне."

Днес ти имаш великата възможност да промениш своята съдба за вечността. Исус все още е на разположение, и Библията казва, че докато имаме живот, имаме също и надежда. Днес ти имаш животът, не пропускай възможността, може да е последната. Бог да ви благослови!

Посещение на Небето (Най-последно!)

Божият Слово казва във *2 Коринтяни 12:2* "Познавам един човек в Христа, който, преди четиринадесет години, (в тялото ли, не зная, вън от тялото ли, не зная, Бог знае), бе занесен до третото небе."

Бяхме в стаята, когато имахме първото преживяване. И стаята започна отново да се изпълва със светлина от присъствието на Господа. Беше мощна и освети цялата стая. Стаята беше пълна с Неговата слава и беше просто прекрасно да бъдеш пред Него. Исус ни каза "Синове мои, сега ще ви покажа Моето царство. Ще отидем в Моята слава." Тогава ние веднага се хванахме за ръце и започнахме да се издигаме. Погледнах надолу и забелязах, че излизахме от телата си. Като напуснахме телата си, бяхме облечени с бели дрехи и започнахме да се издигаме с много висока скорост. Пристигнахме пред две врати, които бяха входът към Небесното Царство. Всички бяхме просто учудени от това, което ни се случваше. Исус, Божият Син беше с нас, заедно с двама ангели, всеки, от които имаше четири крила. Ангелите започнаха да ни говорят, но ние не разбирахме какво ни казваха. Езикът им беше много различен от нашия, нито приличаше на който и да е говорим език на Земята. Тези ангели ни приветстваха с добре дошли и отвориха онези великолепни врати.

Ние влязохме и видяхме едно чудесно място. Видяхме различни неща и си спомням, че веднага щом влязохме, един съвършен мир изпълни сърцата ни. Библията ни казва, че Бог ще ни даде мир, който надминава всяко човешко разбиране. Първото нещо, което видях беше един елен и попитах една от моите приятелки "Сандра, и ти ли виждаш същото, което виждам и аз?" Тя повече не плачеше и не викаше както, когато бяхме в ада. Тя се усмихваше и ми каза "Да, Есау (Исав), и аз виждам един елен!" С тези думи аз можех да проверя и да се уверя, че всичко беше действителност. Ние наистина бяхме в Небесното Царство, и всичките ужаси, които видяхме в ада, бяха моментално забравени. Бяхме на това място и просто се наслаждавахме на Божията слава. Влязохме и дойдохме на местото, където беше този елен. Зад този елен стоеше едно дърво и то беше огромно! То беше в средата на рая. Библията ни казва в *Откровение 2:7* "Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите: На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е [всред] Божия рай." Дървото е символ на Исус, защото Христос е Вечен Живот. Зад това дърво имаше една река с кристална вода, която беше толкова

чиста и красива, каквато никога преди не бяхме виждали тук на Земята. Ние просто искахме да стоим на това място. Много пъти казвахме на Господа "Господи, молим Те! Не ни извеждай от това място! Искаме да сме тук завинаги! Не искаме да се връщаме на Земята!" Господ ни отговори "Необходимо е да се върнете и да свидетелствате за всичко, което съм приготвил за тези, които Ме обичат, защото се връщам много скоро и наградата ми е с Мен." Когато видяхме онази река, ние се затичахме бързо и влязохме в нея. Спомнихме си стиха от Писанията, където се казва, че който вярва в Господа, от утробата му ще потекат реки на жива вода. Водата в тази река като че ли имаше живот в себе си, така че ние просто се потопихме в нея. Вътре във водата и извън нея можехме нормално да дишаме, без разлика. Тази река беше много дълбока и там имаше риби с много различни цветове, които плуваха в нея. Светлината вътре в реката и извън нея беше нормална, защото видяхме това във всяка част на Небето - светлината не идваше от точно определен източник, всичко беше ярко осветено. Библията ни казва, че Господ Исус е светлината на този град. Когато хванахме тези риби с ръцете си и ги извадихме от водата, видяхме, че те не умират и затова изтичахме при Господа и Го попитахме защо. Господ се усмихна и ни отговори, че в Небето няма вече смърт, няма вече плач, няма вече болка. Тръгнахме си от реката и започнахме да тичаме към всяко място, защото искахме да докоснем и преживеем всичко. Искахме да занесем всичко обратно вкъщи, защото бяхме толкова изумени от нещата, които видяхме в Небето. Те просто не могат да се обяснят правилно с думи. Апостол Павел, когато бил отведен до Небето, казва, че видял неща, които изобщо не могат да се обяснят с думи, защото величието на нещата в Небесното Царство е толкова голямо, че те почти по никакъв начин не могат да бъдат описани. Тогава дойдохме до едно много огромно място, едно много чудесно и красиво място. Това място беше пълно със скъпоценни камъни: злато, смарагд, рубин и диаманти. Подът беше от чисто злато. Тогава отидохме до едно място, където имаше три много големи книги. Първата от тях беше Библия, направена от злато. Божието Слово ни казва в Псалмите, че Божието Слово е вечно и, че Божието Слово остава в Небето завинаги. Това, което гледахме не беше нищо повече от огромна златна Библия - страниците, стиховете, всичко беше от чисто злато. Втората книга, която видяхме беше по-голяма от Библията. Тази книга беше отворена и един ангел седеше там и пишеше с молив в тази книга. Заедно с Господ Исус, ние се приближихме, за да видим какво пишеше ангелът и видяхме, че ангелът пишеше всички неща, които се случваха по Земята. Всичко, което е извършено, включително датата и часа, всичко се записваше там. Това се прави, за да може Божието Слово да се изпълни, където се казва, че се отвориха Книгите и, че хората по земята бяха съдени според делата си, които бяха записани в тези книги. Ангелът пишеше всички неща, които хората вършеха тук на Земята - добри или лоши, както е писано. Продължихме към местото, където беше третата книга, която беше дори по-голяма от втората! Тази книга беше затворена, но ние се приближихме до нея и седмината заедно свалихме книгата от местото ѝ по заповед от Господа и подпряхме книгата на един стълб. Стълбовете и колоните в Небето са толкова чудесни! Не са като тези на Земята. Тези колони бяха като плитка/ширит/панделка и бяха от различни скъпоценни камъни. Някои бяха от диаманти, други бяха от чист смарагд, други бяха от чисто злато, а други бяха от комбинация от много различни видове камъни. В този миг аз наистина можех да

разбера, че Бог наистина притежава всичко. Всичкото злато и сребро, казва Той "Златото е Мое и среброто е Мое." Там аз разбрах, че Бог е абсолютно богат и Той притежава всички богатства в света. Също разбрах там, че светът и цялата му пълнота принадлежат само на нашия Бог. Тази книга, която поставихме на онази колона беше толкова голяма, че за да се преминава от една страница на друга ние трябваше да ходим с всяка страница до другата страна на книгата. Опитвахме се да прочетем какво пишеше в тази книга, понеже Господ поиска да прочетем от нея. В началото беше трудно да се чете, защото беше написано с непознати букви, които не разбирахме. Беше различен от всеки друг език на Земята. Беше нещо напълно небесно. С помощта на Святия Дух ни бе дадена благодат да разбираме. Все едно ни беше свалена превръзка от очите и тогава вече можехме да разбираме какво пишеше там така ясно, като че ли на собствения ни език. Видяхме, че имената и на седмина ни бяха записани в тази книга. Тази книга не беше нищо друго, но Книгата на Живота, както ни каза Господ. Забелязахме, че имената записани там не бяха имената, с които сме свикнали да се наричаме на Земята. Тези имена бяха нови, така че Божието Слово да може да се изпълни като казва, че Той ще ни даде ново име, което никой друг не знае, но само този, който го получава. Ние можехме също да произнасяме имената си, но щом Господ ни върна обратно на Земята, тези имена бяха отнети от спомените и сърцата ни. Божието Слово е вечно и То трябва да се изпълни. Приятели, Библията казва "Не позволявай никой да ти вземе венета/короната, не позволявай на никого да отнеме или премахне това място, което Отец вече е приготвил за теб." В Небето има милиони неща, които са чудесни и, които просто не можем да изразим с устата си, но искам да ви кажа нещо "Бог те очаква! Обаче само Той е, Който постоянства до края, кой ще бъде спасен!

Второ свидетелство

Когато започнахме да се издигаме към Небесното Царство, стигнахме до едно красиво място, където имаше скъпоценни врати. Там, пред тези врати, имаше двама ангели. Те започнаха да говорят, но разговора им беше ангелски и ние не можехме да разберем какво казваха, но Святия Дух ни даде разбиране. Това, което правеха беше да ни приветстват с добре дошли. Господ Исус постави ръцете Си на вратите и тогава те се отвориха. Ако Исус не беше с нас, никога нямаше да можем да влезем в Небето. Започнахме да се наслаждаваме/ценим всичко, което беше на това място. Видяхме огромно дърво, което беше там. Библията описва това дърво като "Дървото на Живота". Отидохме до една река и видяхме, че в реката имаше много риба. Всичко беше толкова удивително, че заедно с приятелите ми решихме да влезем във водата и започнахме да плуваме под водата. Виждахме рибите да се придвижват от едно място на друго и те милваха телата ни. Те не бягаха от нас, както обикновено се случва това на Земята. Присъствието на Господа даваше на всички тези риби спокойствие и доверие да се приближат до нас, защото знаеха, че няма да ги нараним. Бях толкова благословен и се възхищавах, че взех една от тези риби в ръцете си и я извадих от водата. Това, което беше толкова изумително е, че рибата много спокойно се наслаждаваше на присъствието на Господа, дори в моите ръце. Върнах обратно рибата във водата и можех да видя в далечината, че имаше също и бели коне на това място, както е писано в Божието Слово в *Откровение 19:11* "След

това видях небето отворено, и ето бял кон, и Оня, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и съди и воюва праведно."Тези коне бяха конете, които Господ ще употреби, когато дойде на Земята, за да вземе хората Си, Църквата Си със Себе Си. Отидох до конете и започнах да ги галя, и Господ дойде след мен. Той ми позволи да пояздя един от тези коне и когато започнах да го яздя, започнах да чувствам нещо, което никога преди не съм чувствал на Земята. Започнах да преживявам мира, свободата, любовта, святостта, които човек може да има на това прекрасно място. Започнах да се наслаждавам на всичко, което очите ми виждаха. Просто исках да се наслаждавам на всичко в този красив рай, който Господ е приготвил за нас. Можяхме също да видим онази маса за сватбената вечеря, която вече е приготвена. Тя няма ни начало, ни край. Видяхме столовете приготвени за нас, а също и короните на вечен живот, готови да бъдат взети от нас. Също видяхме и вкусната храна, която е вече приготвена за всички тези, които ще бъдат поканени на Сватбата на Агнето. Имаше там някои ангелски същества с бели дрехи да подготвят мантиите, които Господ е приготвил за нас. Бях изумен като гледах всички тези неща. Божието Слово ни казва, че ние трябва да приемем това Божие Царство като малки деца. Когато бяхме на това място ние бяхме като деца. Започнахме да се радваме на всичко, което беше на това място - цветята, обиталищата... Господ ни позволи да влезем в тези обиталища. В този момент Бог ни позволи да дойдем на място, където имаше много деца. Господ беше посред тях и Той започна да си играе с тях. Той искаше да е сигурен, че е прекарал достатъчно време с всяко едно от тях и Той се наслаждаваше да бъде с тях. Ние се приближихме до Господа и Го попитахме "Господи, дали това са онези деца, които ще се родят на земята?" Господ отговори "Не, тези деца са онези, които са абортирани на земята." При това аз се потресох, защото почувствах нещо вътре в мен, което ме накара да потрепера. Изведнъж си спомних нещо, което бях извършил в миналото си, когато не познавах Господа. По това време имах връзка с една жена и тя забременя. Когато тя ми каза, че е бременна, аз не знаех какво да правя и я помолих за малко време, през което да взема решение. Времето мина и когато отидох при нея да ѝ кажа решението си, беше вече късно, защото тя вече беше направила аборт. Това беляза живота ми. Дори след като приех Господа в сърцето си, този аборт беше нещо, за което не можех да си простя. Но Бог щеше да направи нещо онзи ден, Той ми позволи да вляза на това място и ми каза "Ариел, виждаш ли това момиченце ей там? Това момиченце е твоята дъщеря." Когато Той ми каза това, и аз започнах да виждам момиченцето, почувствах как болката, която имах в душата си за толкова дълго време, започна да се изцерява. Господ ми позволи да се приближа до момиченцето и то се приближи до мен. Можях да я взема в ръцете си и видях очите ѝ и можях да чуя от устните ѝ една дума - "Татко". Разбрах и почувствах, че Бог имаше милост към мен и ми беше простил, но аз трябваше да се науча да простя на себе си. Скъпи приятелю, който четеш това, искам да ти кажа едно нещо. Бог вече е простил греховете ти, сега ти трябва да се научиш да простиш на себе си. Аз благодарих на Бог, че ми позволи да споделя това свидетелство с всеки от вас. "Господи Исусе Христе, давам Ти славата и почитта!", защото това свидетелство е от Господа. Господ ни позволи да получим това откровение. Надявам се, че всеки един от нашите братя и сестри, които четат това свидетелство, също така ще приемат и благословието на това свидетелство и ще го занесат за благословение на много други места. Бог да ви благослови.

Трето свидетелство

"Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина."

Когато пристигнахме, тези големи врати се отвориха и започнахме да виждаме една долина пълна с цветя. Цветята бяха красиви и ароматът им беше изящен. Започнахме да вървим и да изпитваме пълна свобода, каквато никога не сме чувствали на Земята. Чувствахме мир, който изпълваше сърцата ни и, докато гледахме към цветята, забелязахме, че те бяха уникални. Всяко венчелистче беше различно, оригинално и имаше уникален цвят. В сърцето си, аз казах на моя Господ, че искам да имам едно такова цвете като тези. Господ направи изражение на съгласие с лицето Си, и аз се приближих до цветето и започнах да го дърпам. Нищо не се случи, въпреки това, и аз не можах да изтръгна цветето от земята. Дори не можах да откъсна венчелистчетата или листа от цветето. Тогава Господ наруши тишината като каза „Тук всичко трябва да се прави с любов.“ Той просто докосна цветето и то предаде себе си в ръката на Господа. Тогава Той ни го даде. Продължихме да вървим и аромата от цветята беше все още с нас.

Пристигнахме на едно място, където имаше чифт много красиви врати. Това не бяха просто врати – те бяха много богато украсени, с художествено майсторство, и имаха вложени в тях скъпоценни камъни. Вратите се отвориха и ние влязохме в една стая, където имаше много хора. Всички тичаха напред-назад, правейки подготовка. Някои от тях носеха топове с бял блестящ плат на раменете си, други носеха вретена със златна нишка, а други пък носеха някакви плочи с нещо като щитове в тях, но всеки тичаше усилено. Попитахме Господа защо имаше такова усилие и бързане. Господ каза на един млад мъж да се приближи, който имаше на раменете си един топ плат. Той дойде и погледна почитателно Господа. Когато Господ го попита защо носи този топ плат, той просто погледна Господа и каза „Господи, Ти знаеш за какво е този плат! Този плат се използва за направата на дрехите на изкупените, одеждите за великата Невяста.“ Като чухме това, ние почувствахме голяма радост и мир. *Откровение 19:8* ни казва „И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото висонът е праведните дела на светиите.“ Когато излязохме от това място почувствахме дори още по-голям мир, защото беше прекрасно да видим, че сам Господ правеше нещо изящно за нас. Той има местото и времето за теб, защото си важен за Него. Когато излязохме от това място, очите ни потънаха във всичко, което виждахме, всеки детайл на Небето. Като че ли всяко нещо имаше живот в себе си, и всичко там отдаваше слава на Бог. Тогава стигнахме до едно място, където имаше милиони по милиони деца от всяка възраст. Когато те видяха Господа, всички те искаха да Го прегърнат, за да почувстват повече Неговата любов, понеже Той беше техният копнеж. Исус беше копнежът на всяко дете, което беше на това място. Ние се разплакахме като видяхме как Господ обгръщаше с огромно внимание всяко едно от тези деца, как Той ги целуваше и милваше ръцете им. Видяхме как ангели се приближиха до Господа и Му донесоха бебенца увити в лен. Господ ги помилва, докосна и целуна по челата, и тогава ангелите ги взеха обратно със себе си. Попитахме Господа защо имаше толкова много деца там и дали тези деца щяха да бъдат изпратени на Земята. Господ, изглежда се развълнува за момент и каза „Не,

тези деца няма да бъдат изпратени на Земята! Тези са онези, които са били абортирани на Земята, чиито родители не желаят да ги имат. Това са моите деца, и аз ги обичам.” Главата ми клюмна и дори гласът ми потрепери като зададох на Господа такъв въпрос. Когато не познавах Господа и истинският живот, който Той е, аз правех грешки и съгрешавах просто като всички останали хора. Измежду тези грехове, аз направих и аборт, и имаше момент, в който трябваше да застана лице в лице с Господа и да Го попитам „Господи, дали бебенцето, което абортирах отдавна е тук?” Господ отговори „Да. Продължих да вървя към една от страните и видях красиво малко момченце и близо до нозете му стоеше един ангел. Ангелът гледаше към Господа, а момченцето стоеше право с гръб към нас. В този миг Господ ми каза „Виж, ето го твоето момче.” Исках да го видя, затова изтичах към него, но ангелът просто ме спря с ръката си. Той ми показа, че аз първо трябва да чуя момченцето и тогава започнах да слушам това, което малкият казваше. Той говореше като гледаше в посока на другите деца и питаше ангела „Ще дойдат ли скоро тук тате и мама?” Ангелът, гледайки към мен, му отговори „Да, твоите мама и тате тъкмо идват.” Не знам защо ми беше дадена привилегията да чуя тези думи, но в сърцето си просто знаех, че тези думи бяха най-добрият подарък, който Господ можеше да ми подари. Този малчуган не говореше с гняв или болка, може би знаейки, че ние не сме му позволили да се роди. Той просто чакаше с любовта, която Бог беше поставил в сърцето му. Продължихме да вървим, но като продължавахме нататък, аз запазих в сърцето си една малка картина на това момче и знам, че всеки ден трябва да правя усилие, за да мога да съм с него един ден. Имам още една причина да отида там, защото знам, че някой вече ме чака в Небесното Царство. Божието Слово ни казва в *Исайя 65:19* „*Аз ще се радвам на Ерусалим, И ще се веселя за хората Си, И няма да се чува вече в него глас на плач Нито глас на ридание.*” Стигнахме до място, където имаше едни малки планини и Господ Исус дойде танцувайки. Пред Него имаше огромно множество хора, облечени в бели дрехи и те издигнаха ръцете си със зелени маслинови клонки. Когато развяха клонките във въздуха, те пуснаха масло. Бог има велики неща приготвени за теб! Сега е времето за теб да поставиш сърцето си пред Него. Бог да ви благослови!

Четвърто свидетелство

В Небесното Царство ние видяхме чудесни неща, както е писано в Божието Слово в 1 Коринтяни 2:9 „А според както е писано: - ‘Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, И на човешко сърце не е дохождало, Всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любя.’” Когато пристигнахме пред Небесното Царство, беше нещо толкова грандиозно и чудесно да видим толкова много неща, толкова много големи неща и да почувстваме славата на Господа. Когато пристигнахме там видяхме, че мястото беше толкова специално, едно място с много деца. Може да се каже, че имаше милиони деца на това място. Видяхме, че имаше деца на различна възраст и Небето беше разделено на части/райони. Видяхме един вид бебешки дом, в който бяха приютени деца на 2, 3 и 4 години. Забелязахме също, че децата в Небесното Царство израстват и, че имаше също и училище, където децата са учени на Божието Слово. Учителите са ангелите. Те обучават децата на песни на поклонение и как да прославят Господ Исус. Когато Господ пристигна там, можахме да видим необятната

радост на нашия Цар. Дори да не можехме да видим лицето Му, можехме да почувстваме усмивката Му, която изпълваше цялото място, и когато Той пристигна, всички деца просто изтичаха към Него! Всред всички онези деца можахме да видим Мария, майката на Господ Исус Христос на Земята. Тя беше красива жена. Не я видяхме на престол, нито някой да ѝ се покланя. Тя беше там като една от всички други жени в Небето. Точно както всички други хора на Земята, тя трябваше да спечели спасението си. Тя имаше бяла дреха и златен колан около кръста си. Чували сме много хора на Земята, които са се покланяли на Мария като майка на Исус, но искам да ви кажа, че Божието Слово казва *„Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене.“* Единственият вход за Небесното Царство е Исус от Назарет. Забелязахме също, че на това място нямаше нито слънце, нито луна, както ни казва и Божието Слово в *Откровение 22:5* *„Нощ не ще има вече; и не ще имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ги осветява. И те ще царуват до вечни векове.“* Можехме да видим Божиата слава и ако ни беше трудно да обясним ужасите, които видяхме в ада, дори по-трудно ни е да се опитаме да обясним небесните неща, които видяхме и съвършенството на нашия Творец. Когато бяхме на това място, единственото нещо, което искахме да правим беше да тичаме и да тичаме и да видим всички неща, които имаше там. Можехме да легнем на тревата и да почувстваме Божиата слава. Онази тиха свирка, онзи нежен бриз, който галеше лицата ни ... беше нещо чудесно.

Всред небето можахме да видим огромен кръст, направен от чисто злато, но вярваме и сме убедени, че това не е символ на идолопоклонство, но по-скоро като символ, че чрез смъртта на Исус на кръста, имаме вход за Небесното Царство. Продължихме да вървим в небето и беше просто нещо пленително да вървиш с Господ Исус Христос. Там ние със сигурност можехме да знаем кой е Бог и, че служим на ... Исус от Назарет. Всички ние понякога си мислим, че там горе има един Бог, който само ни чака да извършим грях, за да може да ни накаже и тогава да ни прати в ада, но това не е действителността. Ние можахме да видим другото лице на Исус, Исус, Който е приятел, Исус, Който плаче, когато ти плачеш. Исус е Бог на любов, състрадание и милост. Този Исус ни взема в ръцете Си, за да ни помогне да продължим в пътя на спасението. Господ Исус също ни позволи да срещнем един човек от Библията. Можахме да срещнем Цар Давид, този Цар Давид, за когото говори Божието Слово. Той беше добре изглеждащ човек. Беше висок и лицето му отразяваше Божиата слава. Цялото време, през което бяхме в Небесното Царство, единственото нещо, което правеше Цар Давид е да танцува, танцува, танцува и да отдава цялата слава и почит на Бог. Искам днес да кажа на вас, които четете това свидетелство, Божието Слово ни казва в *Откровение 21:27* *„И в него никак няма да влезе нещо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнето.“* И също искам да ви кажа, че единствено смелите се държат здраво за Небесното Царство. Бог да ви благослови.

Пето свидетелство

2 Коринтяни 5:10 *„Понеже, казват някои, посланията му са строги и силни, но личното му присъствие е слабо и говоренето нищожно.“* Когато бяхме там, в Небесното Царство, можахме да видим този Небесен Йерусалим, за който ни казва

Библията в *Йоан 14:2* „В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място.” Можяхме да видим този град и да влезем в него. Той е реален и чудесен град! Исус отиде там, за да ни приготви обиталища. Ние бяхме там и влязохме в този град и можяхме да видим, че всяко едно от обиталищата или жилищата, имаше име написано отпред, името, което принадлежи на собственика на това жилище. Този град все още не е населен, но вече е готов за нас. Можяхме да влезем в домовете и да видим всички неща в тях, но когато излязохме от града, забравихме нещата, които видяхме. Тези неща бяха отнети от спомените ни. Обаче си спомняме, че колоните на тези домове са обковани със скъпоценни метали и са украсени с най-различни видове скъпоценни камъни. Също имаха и чисто злато в себе си. Златото в този град е като това, което Библията описва, то е почти прозрачно. Толкова е блестящо, златото, което сме виждали на Земята не може да се сравни по блясък и красота със златото в Небето. След това бяхме заведени на едно място, където имаше тонове контейнери. В тези контейнери имаше кристализирани сълзи. Това бяха сълзите, които Божиите синове са пролели на Земята. Но това не бяха сълзи на оплакване, но сълзи, които хората са пролели, когато са били в Божието присъствие, сълзи на покаяние, сълзи на благодарност. Бог пази тези сълзи като скъпоценно съкровище в Небето, точно както е споменато в *Псалм 56:8* „*Ти си преброил скитанията ми; Тури сълзите ми в съда Си; Не са ли те записани в Твоята книга?*” Също отидохме и на място, където имаше много, много ангели. Макар че в цялото Небе можехме да видим най-различни видове ангели, на това място имаше един специален вид такива. Видяхме, че Исус има един специфичен ангел за всеки човек. Той също ни показа, че този ангел ще бъде близо до нас през цялото ни съществуване. Той ни представи ангелите, които всеки от нас има, и ние видяхме техните отличителни черти, но Бог ни каза, че не ни е позволено да разкриваме тези неща на другите. Четем в *Псалм 91:11* „Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе Да те пазят във всичките ти пътища.” Тогава пристигнахме до едно друго място, където имаше много отделения. Вътре в тези отделения имаше най-различни цветя. Имаше някои цветя, които бяха отворени и красиви. Те сияеха. Имаше други цветя, които бяха като оклюмани. Междувременно, други изглеждаха изсъхнали. Тогава попитахме Исус, какво беше значението на всички тези цветя? Той отговори, като каза „Понеже животът на всеки от вас е като едно от тези цветя.” Той взе едно от тези цветя, което сияеше, и каза „Това цвете показва състоянието на общението, което имате с Мен.” Той остави цветето там и взе друго, което беше оклюмано и ми каза „Виж, този човек не е добре, защото има изпитание, трудност. Има нещо в този живот, което прекъсва общението на този човек с Мен. Знаеш ли какво правя с тези цветя, когато те са паднали, за да ги направя великолепни и здрави отново?” Тогава Той взе цветето в ръката Си и каза „Аз проливам сълзите си върху тях и ги въздигам.” Ние видяхме как по един мощен начин това цвете започна отново да има живот, и се изправи и цветовете му започнаха да се появяват отново.

След като Той взе едно от увехналите и го хвърли в огъня, Той каза „Виж, този човек Ме позна, но си тръгна от Мен. Сега той умира без Мен и то се хвърля в огъня.” Когато излязохме от това място, можяхме да видим, че имаше един красив замък. Видяхме този замък в далечината, но забелязахме нещо по-специално. Никой не смееше да се приближи до този замък, и ние вярваме, че това е, за което говорят

Писанията в *Откровение 22:1* „След това, ангелът ми показа река с вода на живот, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето и течеше {Или: Която беше.} *всред улицата му.*” Вярваме, че замъкът вероятно се намира, където е присъствието и тронът на Бог. Докато имахме това преживяване в Небесното Царство, имахме такава голяма радост в сърцата си, имахме такъв мир, който надминава всяко разбиране. Разбрахме го точно както е писано в *1 Петрово 1:4* „за наследство нетленно, неоскверняемо, и което не повяхва, запазено на небесата за вас”

Шесто свидетелство

Лука 22:30 „да ядете и да пиете на трапезата Ми в Моето царство; и ще седнете на престола да съдите дванадесетте Израилеви племена.”

На това чудно място, Бог ни позволи да видим най-красивата приемна зала, каквато изобщо не сме си мислили, че може да съществува в която и да е част на Вселената. На това място видяхме огромен престол с две подножия от чисто злато и скъпоценни камъни, които не съществуват на никое място на нашата планета. Пред този огромен престол имаше една маса без край. На масата имаше бяла покривка. Беше толкова бяла, че не можем да я сравним с нищо на Земята. Всякаква изискана и подбрана храна беше сервирана на масата. Видяхме грозде със зърна с размер на портокал. Господ Исус Христос ни позволи да опитаме някои от тези гроздови зърна. Днес все още можем да си спомним вкусът им! То е нещо толкова чудесно! Братко и приятелю, не можеш да си представиш всичките неща, които са приготвени в Небесното Царство и това, което Бог вече е приготвил за теб. Също на тази маса, Бог ни позволи да видим хлябът, „Манната”. Това беше Божият хляб, за който ни казват Писанията. Ние можахме да се насладим да го опитаме, а също така се радвахме и на много други чудесни неща, които дори не съществуват на нашата планета. Тези неща ни очакват като наше нетленно наследство в Небесното Царство. Ние ще се наслаждаваме на някои изумително изящни и вкусни храни, когато наследим Небесното Царство. Нещо, което също ни изуми бяха столовете поставени от двете страни на масата. Тези красиви столове имаха написани имена на всеки от тях. Можахме ясно да прочетем нашите имена на тези столове, но имената ни не бяха същите, които имаме тук на Земята. Те бяха новите имена, които никой друг не знаеше, освен ние самите. Нещо, което също ни изненада е това, което пише в Божието Слово – „Не се радвайте, че бесовете ви се покоряват, но радвайте се, че имената ви са записани в Книгата на Живота, че са записани в Небето.” Имаше много столове! Има достатъчно място за всички, които искат да дойдат в Небесното Царство. Имаше също столове, които бяха махнати от масата. Това означава, че има мъже и жени, които са се уморили да служат на Бог и имената им са били изтрети от Книгата на Живота и те са отстранени от Сватбената Вечеря на Агнето. Бог също ни позволи да видим мъже от Библията, чудесни герои, за които сме чели в Писанията. Един от тези герои, които ни изненадаха беше Авраам. Авраам беше възрастен, но не и в тялото си или по външността си. Той беше възрастен по мъдростта, която имаше. Косата на Авраам беше напълно бяла, но всеки косъм беше като стъклено влакно, като диамантено влакно. Това, което ни изненада най-много е, че той беше дори по-млад от нас. В Небето всички ние ще се подмладяваме и ще бъдем млади.

Също се изненадахме и от неговите думи. Авраам ни каза нещо, което никога няма да забравим. Той ни приветства с добре дошли в Небесното Царство и също ни каза, че скоро и ние ще бъдем на това място, защото идването на Господ Исус Христос бързо приближава Земята.